

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:r 21—24.

50:e årg.

Högtidsnummer för Barnens dag.

Barnens dag.

Den stora högtid, som avslutar årets arbete i söndagsskolan och som liksom inleder sommaren, är nu inne.

Med glädje hälsa vi den dagen välkommen och vilja göra vårt bästa för att den må bli minnesrik.

Ett särskilt program för högtidsstunden är uppgjort, och vi hoppas, att varje söndagsskola skall ha stor nytta av detsamma.

Tacksamma för allt gott, som Gud har givit oss, vilja vi samlas för att lovsjunga honom samt för att bedja om hans skydd, ledning och välsignelse för dagar som stunda.

Vi böra också minnas insamlingen, som göres på Barnens dag i våra söndagsskolor. Den sker till förmån för Barnens fond, vilken användes för att understödja fattiga studerande i våra predikantskolor.

Må vi göra vårt bästa för denna.

Hjärtligt önska vi sålunda, att Barnens dag må komma med sol och ljus, grönska, blommor och sommarglädje till både unga och gamla.

Barnens änglar.

Deras änglar i himmelen se alltid min Faders ansikte, som är i himmelen. Matt. 18: 10.

*Var trygg, hur världen larmar,
Guds ängel med dig går.
han sträcker sina armar
och vingen om dig står!*

*Osynlig vid din sida
han döljer sig ibland,
men vill du hjälp förbida,
så släpp ej ängelns hand.*

*Från späda barndomsåren,
han haft dig i sin vård
och torkat undan tåren,
då livets strid var hård.*

*Till slut han bär dig åter
till Gud och evighet,
där intet öga gråter,
men allt är härlighet.*

Min moders bön.

En amerikansk soldat har berättat följande rörande händelse, som visar hur långt en moders inflytande kan sträcka sig.

Ett kompani unga män, som räddats undan ett anfall av fienden i en av de grymmaste strider i inbördeskriget, banade sig väg över det blodbestänkta och med döda beströdda fältet för att förena sig med sina kamrater. Överallt lågo döda, och från alla håll hördes hjärtslitande skrik av sårade och döende.

Bland dessa var en ung man, vilkens liv just höll på att slockna. Han hade fått ett stort sår i sidan. För svag att ropa på oss, hade han rest sig själv på ena armbågen och tecknade åt de förbigående att komma fram till honom.

Troende att han önskade vatten eller önskade sända hem ett budskap, gick jag fram till honom. Jag böjde mig ned och lade mitt öra tätt intill hans förtorkade läppar. Jag börde honom då viska: "Bed för mig; o, bed för mig, jag är döende."

"Jag föll ned på knä bland de döda och döende på detta förskräckliga slagfält, men mitt hjärta var nära att brista — ty jag nödgades avslå denna begäran av en döende soldat. Jag förmådde ej giva en stråle av hopp åt denna själ, som krävde hjälp, ty jag hade ännu icke funnit honom, som är världens ljus. Sorgsen och med tårar nödgades jag svara: "Kamrat, jag kan icke bedja; du måste bedja för dig själv."

För ett ögonblick såg han hopplost sorgsen ut. Sedan slöt han sina ögon och begynte röra läpparna i bön. Jag böjde mig ned för att uppfånga hans ord. Då jag gjorde det, hörde jag denna underbara bön, den mest värtaliga och rörande jag någonsin hört: "O Gud, hör min moders bön; o Gud, besvara min moders bön!"

Ett ögonblick därefter kom en ljuv frid över hans ansikte. Han öppnade ännu en gång ögonen, liksom ville han tacka mig för att jag stannade kvar hos honom och så tillslöt han dem för alltid.

Detta inträffade för mer än 40 år sedan, men för mig synes det endast vara en timme, sedan denne döende yngling hjälpte mig att finna det ljus, varmed en troende moder hjälpt sin son fram på dödens mörka väg till hoppets ljus.

*Gud, som haver barnen kär,
Se till mig, som liten är.
Vart jag mig i världen vänder,*

*Står min lycka i Guds händer.
Lyckan kommer, lyckan går;
Den Gud älskar lyckan får!*

Vad tro är.

En liten föräldralös flicka blev upptagen i ett nytt hem, och då hon där första aftonen som vanligt gjorde sin bön, tillade hon dessa ord: "O Gud, gör dessa människor så snälla mot mig som min mor och far voro!" Hon trodde, och hon fick bönhörelse.

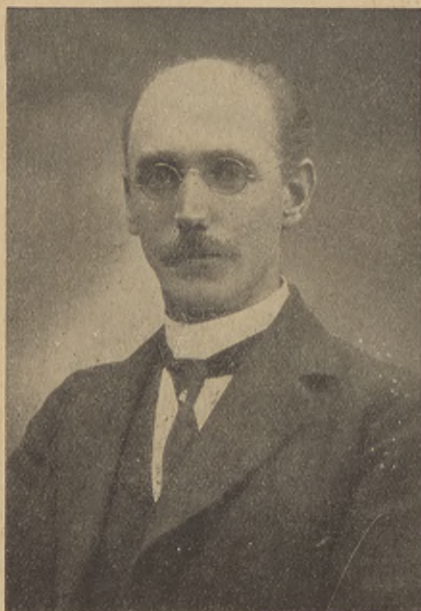

Två söndagsskolmän.

De två porträtten i vårt högtidsnummer återgiva dragen av ett par allmänt kända och högt värderade söndagsskolmän.

Pastor Hj. Strömberg torde många av våra unga läsare känna, enär han i många år rest i vårt land såsom söndagskolornas fältsekreterare. Och känna vi honom, ha vi hört honom, så veta vi, att han kan intressera och fångsla både unga och gamla.

Pastor H. J. Strömberg.

Pastor Strömberg är nu på resor i Tyskland, Österrike, Schweiz, Italien och andra länder, och därifrån får han nog mycket att tala om för oss.

Doktor Mills är bosatt i Paris. Han har ledningen av metodistkyrkans söndagsskolverksamhet i hela Europa. Han har besökt vårt land flera gånger. Även han förstår att tala, så att unga och gamla fängslas.

“Såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro.”

Birger och Lisa voro så innerligt kära syskon. Dagarna i ända lekte de med varandra och hade så obeskrivligt trevligt. Icke ett enda ögonblick kunde de vara skilda. Troget delade de varandras fröjder och sorger.

Ibland kunde det likväl komma, såsom man plägade säga, en fnurra på tråden. Men länge räckte det icke, förrän de åter voro lika goda vänner.

En dag, då Birger var särskilt yster och lekfull, tog han Lisas största och käraste docka, Kunigunda, som kunde säga pappa och mamma och tillsluta ögonen, och började dansa omkring med henne på gården.

“Birger,” ropade Lisa, då hon såg broderns upptåg, “du slår sönder min docka. Sluta upp!”

Men Birger fortsatte med sin vilda dans, tills han snavade över en sten och föll omkull med dockan under sig.

“Birger, Birger!” ropade Lisa ångestfullt.

Birger steg, skamflat upp. O, min staccars docka”, utbrast Lisa och sprang storgråtande in i trädgården.

Förfärad stirrade Birger på Kunigunda. Hon såg i sanning bedrövlig ut. Det vackra porslinshuvudet hade gått i tusen bitar. En stund stod han där kämpande med gråten; men så brast det lös och bittert snyftande gick han för att uppsöka Lisa.

Efter mycket sökande fann han henne i ett avlägset hörn, sittande på trädgårdsvälten.

“Älskade Lisa, förlåt mig; jag tänkte visst inte slå sönder din docka!”

“Jag förlåter dig aldrig”, sade Lisa häftigt. “Gå din väg och låt mig vara i fred!”

Det blev en tråkig eftermiddag för barnen. De sutto trumpna och surmulna var på sitt håll. Ingendera försökte närma sig den andra. Till all olycka voro deras pappa och mamma inresta till staden, eljest hade det väl blivit någon råd.

Äntligen tog den långa dagen slut. Då barnen hade ätit kvällsvard, tog deras gamla sköterska Stina ned bibeln och läste ett stycke därur. Vanligtvis brukade deras mamma göra det, men nu var hon ju borta. Det var även vanligt att ett av barnen var sin afton till allra sist läste Fader vår och välsignelsen. Nu var det Lisas tur. Hon började läsa: “Fader vår, som är himmeln“

Doktor E. Mills.

o. s. v. Så kom hon till orden: "Och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi" — —. Då slutade hon tvärt och blev alldeles pionröd i ansiktet.

"Förlåta dem oss skyldiga äro", sade Stina, som trodde att Lisa kommit av sig. "Nej, jag kan inte bedja", utbrast Lisa och började gråta.

"Vad nu?" frågade gamla Stina helt häpen och tittade forskande över glasögonen.

"Nej, jag vågar icke bedja, ty jag vill ej förlåta Birger, då han slog sönder min docka."

"Tycker Lisa att det är rätt?" frågade Stina och drog det gråtande barnet till sig.

"Nej", svarade Lisa, "jag vet nog, att det är en stor synd. Jag har haft så svårt i dag och många gånger har jag tänkt gå till Birger och slå armarna omkring halsen på honom och säga: 'Var inte ledsen, jag har för länge sedan förlåtit dig'. Men alltid har det varit liksom en röst inom mig, som sagt: 'Gå icke, Birger har varit så stygg'."

"Ja, ja", sade Stina och drog en djup suck. "Men vet du, min vän, det var just för våra synders skull som Herren Jesus led och dog. Och nu får du tro, att Herren Gud, din himmelske Fader för Jesu skull har förlåtit även den synd, över vilken du nyss klagade.

"Är det riktigt säkert, att Gud har förlåtit mig?" frågade Lisa.

"Ja, så visst som Jesu blod har runnit, är även den förlåten", sade Stina.

"Och jag har även förlåtit Birger", utbrast Lisa med glädjestrålände ögon. Därpå sprang hon fram till brodern och kyss-te honom flera gånger.

Gamla Stina fick brått att putsa sina glasögon. Då hon slutligen fick dem klara igen, sade hon: "Nu skola vi knäppa ihop våra händer och läsa bönen till slut."

"Och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro. Och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo. Ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet."

"Amen", sade Lisa och Birger på en gång.

En stund därefter lågo de i sina sängar i barnkammaren.

"Är du glad nu, Birger?" frågade Lisa.

"Jo, jag är så glad och så rysligt söm-nig", svarade Birger.

Ännu en lång stund låg Lisa vaken. Gång på gång upprepade hon för sig själv: "Och

förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro". Men så blev sömnen henne övermäktig och hon somnade in tryggt och fridfullt, såsom man somnar i skyddet av Guds eviga, trofasta förlåtelse.

Vårkväde.

*När solen in igenom fönstret ler
och vårens skyar skimra liksom siden,
jag för en stund min penna lägger ner,
jag måste ut — ut till den gröna liden!*

*Jag måste ut och lyss till lärkans sång,
som fri och klar högt över fälten klingar,
och känna västans fläktar än en gång
och se, hur våren vinterns makt betvingar.*

*O jublets tid, du underbara tid,
som snart kring nordens stränder åter drömmar,
du nalkas strålände och ljus och blid.
Och dock — du mycket vemod i dig gömmer.*

*Så tung en slöja sig kring världen lagt
av lidande, av oro och bekymmer.
Fast våren skymtar med sin blomningsprakt,
i mångt nödens hem dock höstnatt skymmer.*

*Du, som än sänder storm och stillar strid,
vår gode Gud och Fader i det höga,
ack, lindra smärtan tung i världen vid!
Vänd uti nåd till sorgens hus ditt öga!*

*Hur mörkret tjocknar och hur vägen slår,
all makt du har, o konung utan like.
Låt ur den jämmer, som i världen rår,
en härlig skörd få blomstra för ditt rike!*

*Och se till Sverige, Gud, för Jesu skull!
Välsigna kornen, som med svett och möda
nu åter utsås i den mörka mull!
Giv sol och regn och must åt årets gröda!*

K. K—n.

Nästa nr av Söndagsskolklockan (nr 25) utkommer till den 20 augusti.

Håsjöstapeln på Skansen i Stockholm.

Från skilda orter i Sverige.

Vårt vidsträckta land bjuder på mycket sevärt både i fråga om historiskt märkliga platser samt i naturskönhet. Många i sig själv vackra ställen ha ytterligare förskönats genom byggnader och planteringar.

Nu då sommaren är inne, torde rätt många av Söndagsskolklockans läsare bli i tillfälle att göra resor. Icke så få komma väl att besöka *Stockholm*. Sveriges huvudstad är ock värd ett besök, ty här finnes verkligen mycket att beskåda, vilket är både vackert

och märkvärdigt, tänk bara på Skansen. Runt om i landet träffa vi dock på sevärdheter, som sagt, och kanske vi ha dylika i vår omedelbara närhet.

Eller vad tycker du, som bor i *Falun*? Är ej gruvan märkvärdig, och är inte Promenaden vacker? Jo, alldeles säkert.

Detsamma kan ock sägas om den lilla förtjusande belägna bergslagsstaden *Lindesberg*.

Vilka sjöar och höjder finnas ej där och i dess grannskap!

Arboga åter är en av våra ryktbaraste

Säfte.

städer från medeltiden, som ännu har mycket kvar från svunna tider.

Säfte slutligen hör till de vackrast belägna städerna i vårt land. Bilden ger oss en föreställning om läget. Den byggnad vi se i förgrunden är metodistkyrkan.

Ja, må vi akta och ära vårt fagra land samt arbeta för dess väl. Bäst sker detta genom att vi främja levande gudsfruktan.

Pengar.

För pengar kan man få allt, heter det, men det är ej sant. Arne Garborg skriver:

*Man kan köpa sig
mat, men inte aptit,
droppar, men inte hälsa,
lärdom, men inte snille,
grannlåt, men inte fägring,
prakt, men inte trevnad,
nöjen, men inte vänskap,
tjänare, men inte trohet,
grå hår, men inte ära,
lugna dagar, men ingen frid.*

Skalet av allt kan man få för pengar. Men kärnan kan man inte köpa.

Den indiska furstinnans docka.

En missionärs berättelse ur verkligheten för våra små.

“Nej, se, där ligger en blank krona!” Och härmed lutade sig den talande, en ung flicka, ned mot gatan och tog upp ett silvermynt, som någon av de många fotgängarna tappat. Att på en gata i London få reda på ägaren var naturligtvis ingen tänkbarhet.

Systemen skrattade och yttrade på skämt: “Få se, hur länge du kommer att behålla den kronan.”

Glatt samspråkande fortsatte de unga flickorna sin väg,

“Nej, se där, just vad jag ville ha!” utbrast den äldsta och stannade framför ett bodfönster, “en docka med rörliga leder för 1 krona 50 öre!”

“Var det inte det, jag sa?” inföll den yngre, “nu reser din krona.”

“Ja, den dockan måste jag ha”, blev svaret, och nästa ögonblick hade det nyss hittade myntet jämte en 50-öring vandrat över till en annan ägare.

På eftermiddagen började de unga flickorna sy kläder åt den nyköpta dockan. De brukade varje år skicka klädda dockor till en kvinnlig missionär i Indien, som bland detta lands små mörkhyade flickor fann tack-

Den äldsta byggnaden i Arboga.

samma avnämare. Vid detta tillfälle var det ingen tid att förlora, ty en låda med varor skulle avgå nästa morgon, och det skulle dröja veckor, ja, månader, innan en ny sändning skulle avgå.

Flickorna arbetade också flitigt, och snart var dockan försedd både med underkläder och en vacker klädning. Men hon skulle också ha en kappa. "Kära Anna", utbrast den yngre systemen, "nu fruktar jag, att vi stå oss illa". — "Hur så?" — "Jo, vi ha bestämt inte en enda lapp, som duger till kappan." — "Å, jag skall se efter; jag måste få reda på något, som duger", förklarade Anna.

Efter några ögonblick kom hon tillbaka.

"Det här är det enda, jag får tag i, men det kommer att bli en utmärkt kappan!"

"Vad tänker du på? Minns du inte att våra vänner i Indien sagt, att *blått* är den enda färg, som är olämplig?"

"Ack, det kan inte hjälpas. Vi ha rakt inte något annat, som passar."

Till sist var dockan färdig och riktigt näpen. De båda systrarna betraktade den med belåtenhet och lade sedan omsorgsfullt in den i papper.

Tidigt nästa morgon gick Anna till den fröken, som ombesörjde skickningen till Indien. Packningen av en stor låda hade avslutats aftenen förut, och locket skulle just

Lämningar av Katarina kloster i Arboga.

Lindesberg.

spikas på, då dörren öppnades och den unga flickan inträdde med sin docka.

“O, jag ser”, utbrast hon, “att jag kommer riktigt i sista minuten. Men det här lilla paketet må väl ändå få rum?” — “Det blir allt svårt att få det med. Lådan är alldeles full.” — “O, snälla fröken, ni får lov att bereda det en liten vrå!”

Den snälla fröken vände och vände på några av de redan nedlagda sakerna, och hur det var, lyckades hon till sist få ned den lilla dockan, som låg där i sitt pappersgömsle, utan att något på omslaget angav paketets innehåll. Och så var den snart, tillsammans med de andra kärleksgåvorna, ute på det vida havet med det avlägsna Indien som mål.

* * *

En indisk furste, som önskade, att hans unga hustru skulle få undervisning i engelska språket, skickade en dag bud på en kvinnlig missionär och frågade, om hon ville åtaga sig furstinnans undervisning.

Missionären svarade, att hon med glädje gjorde det,

“Men ni förstår”, yttrade fursten, “att jag inte vill, att ni skall intressera henne för er religion eller låta henne läsa i er bibel”.

“Då kan jag inte åtaga mig hennes undervisning”, svarade missionären bestämt. “Om er

maka vill lära sig engelska av mig, då måste hon lära sig läsa ur den Heliga Skrift.”

Fursten ryckte på axlarna. “Jag vet, att ni gör er sak bra, så jag måste väl låta er få er vilja fram.”

Från denna dag fick furstinnan regelbundna besök av den engelska missionären, och det visade sig snart att hon gjorde goda framsteg i språket.

Långt innan hon kunde läsa rent, hade hennes lärarinna många

gångar berättat för henne om Jesus och hans kärlek. En dag vände hon sig till sin kristna vän och frågade: “Tror ni, att er Gud vill besvara en indisk kvinnas bön?”

“Ja, det är jag alldeles viss om att han vill.”

“Är ni alldeles säker på det?” — “Ja, det är jag.”

“Då”, sade furstinnan sakta, “skall jag sätta er Gud på prov. Jag har bett honom skicka mig något, och nu får jag se, om han svarar.” — “Nå, får jag veta, vad ni bett honom om?” — “Nej, det är min hemlighet. Men längre fram skall jag tala om det för er.”

Missionären, som innerligt fäst sig vid sin lärjunge, bad dagligen mycket för henne men sade ingenting mer om den omnämnda saken.

Promenaden i Falun.

Furstinnan var den, som först vidrörde den. "Lärlarinna", sade hon en dag, nu skall jag tala om min hemlighet". — "Ja, gör det!"

"Jo, jag har bett er Gud, att, om han verkligen hör en indisk kvinnas bön, han skall svara med att skicka mig en docka med rörliga leder, klädd i blå kappa."

Lärlarinna, som hade riktigt svårt att icke uttrycka sin förvåning över en så ovanlig anhållan, svarade:

"I morgon vänta vi en sändning saker från England. Vi få då se."

Under större delen av natten låg hon vaken, bad och undrade, hur Herren skulle svara. Nästa morgon anlände den stora lådan från hemlandet, och med stor iver läste missionären igenom den långa förteckningen på saker. Men ingen docka stod med på listan!

Hennes mod sjönk, och tårar kommo i hennes ögon.

"Vad skall furstinnan säga, när jag omtalar detta?"

Hon gick fram till lådan och tog upp ett paket — i olikhet med de övriga paketen utan nummer och påskrift. Vad kunde det innehålla? Hon avtog hastigt omslaget, och — där låg en docka med rörliga leder och blå kappa! Missionären ilade till furstinnans bostad.

Införd i hennes rum räckte hon fram den

lilla dockan med orden: "Se här, de vitas Gud har besvarat er bön".

Stor var den unga furstinnans glädje, när hon höll den efterlängtade gåvan i sin hand. Men strax därpå vände hon sig till sin kristna lärlarinna och sade långsamt och allvarligt:

"Jag har bara talat om för er ena hälften av min hemlighet; nu vill jag tala om den andra. Jag lovade er Gud, att om han hörde min bön, skulle jag för återstoden av mitt liv tjäna honom, och nu vill jag göra det."

Och den unga furstinnan höll ord.

Geo A. Angus.

Ett hem för lidande.

Många lidande finnes i denna värld, och mycket göres även för att hjälpa dessa. Emellanåt tycker man dock, att de lidandes antal är så stort och att lidandet är så mycket, att man står maktlös och rådvill inför allsammans. Dyliga känslor måste vi likväl övervinna och på nytt gå till arbetet för att hjälpa de lidande. Gud vill detta, och det är en sann och levande gudstjänst att hjälpa till att lindra lidandet.

Den vackra byggnad som vi se här bredvid är Betaniastiftelsens nya sjukhem i Stocksund strax utanför Stockholm. Det är avsett för obotligt sjuka. Vi hoppas, att många dyliga skola blivahjälpta där. Det nya hemmet kostar många tusen kronor, men det var en juniorförening, som gav grundplåten, då den skänkte 150 kronor till Betaniastiftelsen för ett sjukhem.

Så kunna även de unga vara med och hjälpa till.

Betaniastiftelsens sjukhem i Stocksund.

På hemväg i sommartid.

TACK!

*Hur ljuv, o Gud! hur säll den lott
att dig i Sion lova,
du, Herre! giver oss allt gott,
och daglig är din gåva,
O, du, som hjärtats böner hört,
av dig på rena läppar fört,
må hjärtats lov och höras!*

*Du, som en fader, öm och huld,
den ångrande förlåter,
då, nedertryckt av syndens skuld.
Till dig han vänder åter.
Benådad, lugnad, frälst och from,
han mättas i din helgedom
av dina rika hävor.*

Skörden bärgas.

Din makt, din vishet och din nåd
av jord och himmel tydes;
du stillar folkens överdåd,
ditt bud av stormen lydes:
Ditt namn i skarors fröjdesång
från solens upp- och nedergång
högtidligt återskallar.

O världars Gud, hur skönt vår ängd
din godhet oss förkunnar!
Hur flödar dina gåvors mängd
ur aldrig tömda brunnar!
En blick av nåd du sänker ned,
och strax den ofruktbara hed
av gräs och gröda höljes.

Du kommer, och i dina fjät
det goda året träder;
vid skenet av ditt majestät
i fröjd sig höjden kläder.
Och dällden är av hjordar fylld,
av skördar slätten är förgylld.
Allt fröjdar sig och sjunger.

En självplågare.

Indien är ett ofantligt stort
och mycket folkrikt samt
i flera avseenden högst egen-
domligt land.

Bland egendomligheterna
där äro ock fakirerna eller
de heliga männen, som ge-
nom att plåga sig själva tro
sig kunna bli saliga. De gå
tillväga på många olika sätt.
Den man, som bilden visar
oss, tillbringar hela sin tid
på en bädd av vassa spikar.

Vi kunna ej annat än re-
spektera dessa män för deras
strävans skull, men vi veta
bättre. Vi ha fått visshet
om att genom tron på Jesus
Kristus bliva vi saliga. Och
om detta böra vi berätta
även för Indiens folk.

Midsommar.

Det är sommar. Skön står norden,
nu en härlig drottning vorden.
Ljusa björkar stå och vifta.
Regn och sol nu värme skifta.

Vandra ut i skogens gömma!
Känn, hur ljunna dofter strömma!
Se, hur blommor stå och buga
omkring slott såväl som stuga!

Mellan hagens blomsterkransar
lilla bäcken jallrar, dansar,
ilar käck och yr i hägen
mot den solbelysta vägen.

Efter åskans blixst och dunder
tvagna stå de fagra lunder,
och i millioner droppar
solens bryts på blad och knoppar.

En helig man i Indien.

Det är sommar. Lyss till sången,
ifrån höjd och dalar gången:
Mänskobarn, hör, fjärran, nära
ropas ut Guds makt och ära!

Skönt hans namnskrift mot dig strålar.
Blomstrens här hans kärlek målar.
Stäm din harpa, rör din tunga!
Upp, ock du, hans pris att sjunga!

Du, som fått det budskap höra,
som din själ kan saliggöra:
Evangelium om gåvan
skänkt av Fadren ifrån ovan.

Gåvan, vari allt du äger:
Nåd, som synden överväger,
frälsning ifrån synden, nöden,
liv och frid jämväl i döden.

K. K—n.

I Pellinge skärgård.

Finland har mycket fagert att bjuda. Inte minst mötes man i dess vidsträckta skärgårdar av betagande vackra utsikter.

Till de fagraste skärgårdstrakterna hör Pellinge, som ligger öster om Helsingfors. Bilden är därifrån.

○○○⊙○○○

I Pellinge skärgård.

“Förmodade söner“.

Av Amy le Feuvre.

“Ett litet barn skall leda dem.“

Forts. fr. nr 20.

Den förebrående tonen vid slutet av hennes tal var för mycket för morbrodern, och han brast ut i ett högljutt skrott.

— Jag är rädd att du blivit mycket missräknad på Tommy. Tog han en droska hem från stationen?

— Nej, det gjorde han icke. Han kom hem på eftermiddagen och Maxwell höll på att rensa sin bössa ute på trappan, då han fick se en skugga, och han såg upp, och där stod han. Åh! jag skulle ha velat vara där, men tyvärr föll icke hans far honom om halsen och kysste honom. Jag frågade Tommy mycket noga om detta, och han sade, att han tog båda hans händer och tryckte dem hårt, och han gav till ett utrop, och fru Maxwell höll på att tvätta på bakgården, och hon hörde det, och hon darrade, så att hon knappt kunde gå. Hon grät så mycket, när hon såg Tommy, att Maxwell måtte klappa henne på ryggen och giva henne ett glas vatten; och Tommy satte sig på bänken i förstukvisten och han sade — just dessa voro hans ord, morbror — “jag är icke värd att komma hem, far; jag är en skam för ditt namn“; och fru Maxwell — Tommy berättade mig det — hon tog hans huvud mellan sina båda händer och lade det på sin skuldra, och så

böjde hon sig ned och överhöljde honom med kyssar och sade: "Min pojke, vem skulle du gå till, då du är i nöd och uselhet, om icke till din egen mor och far?" Tommy sade, när han omtalade det, att det fullständigt bröt ned honom, och så suckade han djupt, och jag började gråta, och så kom fru Maxwell, och hennes händer voro alldeles mjöliga, ty hon höll på att göra en äppelpudding, och hon grät också, och så gråto vi alla tillsamman — åtminstone såg jag att Tommy också gjorde så, fastän han vände bort huvudet och låtsade att han ej grät.

Milly tystnade för att hämta andan, och hennes ögon blickade trånande in i de glödande kolen.

— Jag visste ej att förlorade söner äro bedrövade, då de komma tillbaka, men Tommy såg så bedrövad ut, att han gjorde mig också ledsen. Varför tror du att Tommy grät, morbror?

Sir Edward svarade ej. Han såg drömmande in i elden, och något av trånaden i flickans ögon tycktes återspegla sig i hans. Efter ett ögonblicks tystnad ryckte han till:

— Vad sade du? har du slutat din berättelse?

— Nej, ännu inte. Är du trött? Anna sade att jag ej får trötta dig allt för mycket.

Sir Edward skrattade, men det var intet muntert skratt.

— Avsluta du din berättelse, för all del, sade han, och Milly fortsatte:

— Vi blevo alla lätta om hjärtat, då fru Maxwell frågade, om jag ville stanna och äta middag. Jag frågade, om det var festen, och hon skrattade och svarade ja! Hon hade ett grislår i ugnen med fyllnad och äppelsås, och morbror, den var utomordentlig! Maxwell kom just i rätt tid, och han såg så lycklig ut, och så satte vi oss till bords, men jag bad Maxwell att han, innan vi begynte, skulle först säga: "*Låtom oss äta och göra oss glada, ty denne min son var död och har fått liv igen, han var förlorad och är återfunnen.*" Han knäppte samman händerna och sade det i stället för bordsbönen, och fru Maxwell sade "amen", då han slutat, och torkade ögonen med sitt förkläde. Jag sade dem att vi borde alla vara mycket glada, men jag fruktar att Tommy icke var det. Han såg på fru Maxwell och sedan runt om i köket, och så drog han djupa suckar. Han sade att han

icke kunde tro att han var hemma, men då jag sedan talade med honom, berättade han mig att han verkligen var mycket lycklig, han bara suckade och såg bedrövad ut, emedan han tänkte på, hur illa han handlat, att han stannat borta så länge. Det var en sak, morbror, som gjorde mig ledsen. Han hade icke sina bästa kläder på sig. De voro för små för honom, och tofflorna pssade honom icke, men Maxwell säger att han skall köpa honom ett par nya i morgon. Och Tommy säger att han icke skulle vilja bära en ring, om han hade en. Och så frågade jag om spelet och dansen. Jag önskade vi skulle hava det, men vi kunde icke åstadkomma det. Fru Maxwell sade att vi hade spel och musik i hjärtat — hur kunna vi ha det, morbror? Jag kunde ej höra något i mitt, fastän jag var tyst och lyssnade.

— Jag förmodar hon menade att du var så lycklig, att du ej behövde att man spelade för att göra dig lyckligare.

— Jag var mycket lycklig. O, morbror Edward, varför återvända icke alla förlorade söner hem? Jag fattar inte, varför de tycka om att stanna borta. Det är så förtjusande att tänka på Tommy nu. Och envar skulle bliva lika lycklig, icke sant?

— Jag tror ej att alla unga män ha så ömma föräldrar som Tommy har, sade sir Edward allvarsamt.

— Ha de icke? Men Guds förlorade söner kunde ej ha en bättre far. Jag ligger och tänker på dem emellanåt, då jag gått till sängs, och jag talar med Gud om dem. Jag blev så glad, när Jack gick tillbaka till honom. Jag tror att det värsta av allt är att stanna så länge borta från Gud, ty han älskar dem så mycket. Jag undrar om det kan vara att de icke veta, om Gud vill taga emot dem igen. Innan Tommy kom, tycktes han vara till hälften rädd att hans far var ond på honom. Jag skulle tycka så mycket om att se en förlorad son springa tillbaka till Guds famn. Men jag förmodar att han gör det mycket stilla och att endast änglarna blicka ned och se det.

— Och vad skall den där slyngeln göra nu? Skall han leva på sin far och mor, eller skall hen söka att få något ärligt arbete?

Sir Edwards ton var ganska otålig. Milly såg upp förvånad.

— Menar du Tommy, morbror? Är du ond på honom? Han sade att han skulle genast söka efter arbete, och Maxwell kommer i morgon för att tala med dig om honom.

— Ah, jag kan tänka det — önskar få honom anställd som skogvaktare-elev, och sir Edward lät höra ett svagt stönande av missnöje.

NIONDE KAPITLET.

“Ett litet barn skall leda dem”.

Då sir Edward kom in i sin sängkammare om kvällen, gick han fram och tillbaka en lång stund framför tavlan, som han fått av sin lilla systerdotter. Hans panna var rynkad, och han var försjunken i djupa tankar.

— Jag längtar efter att få frid, mumlade han. Varför kan jag ej besluta mig för att söka den? *Jag vill stå upp* — ja, det är lätt att säga; det är svårt och bittert för en avfälling att gå tillbaka. Hur djupa styng giver mig icke den lilla, och hur föga känner hon mitt förflutna liv!

Han stannade och såg på tavlan. — Och Herren själv begagnade detta som en belysning. Jag kunde ej önska något kraftigare.

En djup suck följde, och ett rop steg ur hjärtats innersta upp till himlen.

— Må Gud förbarma sig över mig och föra mig tillbaka, ty jag kan ej själv komma till rätta.

Nästa morgon hade sir Edward ett samtal med sin skogvaktare, som kom med sin son, och då den höge, bredaxlade unge mannen stod inför baronen och i allvarliga, ödmjuka ordalag bad att få ett tillfälle att återvinna sin karaktär, genom att få en syssla på godset, försvann sir Edwards stränghet, och efter ett långt samtal med honom lovade han att han skulle få försöka.

Han log ett bittert leende för sig själv, då far och son gingo från honom med varma tacksamhetsbetygelser.

— Så det är lillans hjälte! En person, vars exempel jag bör följa. Han har haft mod att äntligen taga det steg, för vilket jag ännu drager mig tillbaka. Varför skulle jag frukta att jag skulle bli mindre kärleksfullt mottagen i mitt hem, än han i sitt?

Det var julafton, en blåsig och stormig dag. Vinden rasade oavbrutet omkring huset och for tjutande ned genom skorstenarne samt slog trädgrenarne mot fönsterrutorna.

Milly hade varit sysselsatt under ett par timmar med att hjälpa Ford att kläda vestibulen och rummen med järnek och evighetsblomster, ehuru Ford allt emellanåt gjorde uppehåll i arbetet, sägande:

— Se så, fröken Milly, jag är säker om att vi göra för mycket. Om huset vore fullt av folk, skulle det vara en annan sak, men jag tror ej att husbonden ger akt på,

Fri.

Råttor äro otrevliga och skadliga djur. Vi söka också att utrota dem, ibland söka vi fånga dem med fällor. Emellanåt lyckas detta, emellanåt inte, vilket sistnämnda förhållande bilden nogsamt visar.

om det göres eller ej. Det ser ut som om han bleve mer och mer sluten på sista tiden. Julen är en dystertid hos oss.

Allt var slutligen färdigt, och Milly begav sig till barnkammaren och stod vid fönstret, och hennes stora, bruna ögon spejade omkring och gävo akt på allt, som tilldrog sig utanför.

— Det är en fullständig orkan, sade sköterskan, som kom och satte sig med sitt arbete i en länstol vid elden. Om vi känna det så här inne i landet, vad skall det då ej vara på havet!

— Jag skulle tycka om att vara på havet, sade Milly. Jag tycker om vinden, men jag tycker den är väl skarp i dag. Jag fruktar att de små träden skola fara illa. Ford sade, att om jag gick ut, skulle jag blåsa bort. Tror du, Anna, att om vinden vore mycket, mycket stark, den skulle kunna blåsa mig upp till himlen?

— Det ginge nog ej för sig, sade sköterskan allvarsamt, och dessutom skulle vi ej kunna undvara lilla Milly. Det vore nog ej roligt att lämna denna världen ännu på en tid.

— Stundom tycker jag att jag skulle vilja det, och stundom tycker jag att jag inte vill. Jag tror jag skulle vilja att vinden lyfte mig upp och jag fick stanna där en dag, och sedan komma hit ner igen. O, Anna, Goliat ryter och brakar så våldsamt. Jag önskar vinden måtte blåsa honom omkull. Han är ett gammalt otäckt träd. Jag föreställer mig alltid att han gör grimaser åt mig, då jag springer förbi honom. Skulle det ej vara trevligt att se honom blåsa omkull?

— Det går ej an att önska det, sade sköterskan, i det hon reste sig och gick mot dörren, det är farligt, då ett gammalt träd blåser omkull. Nu går jag ned ett par ögonblick, och var därför snäll medan jag är borta.

Milly stannade vid fönstret, sedan sköterskan gått, och plötsligen upptäckte hennes vakna ögon en stackars kattunge, som jamade sorgligt och fåfängt sökte finna skydd genom att krypa intill något träd.

Utan att tänka på följderna, sprang barnet ögonblickligen ut genom dörren och ned för den breda ektrappan.

— Stackars misse! Jag skall springa och hämta in honom. Jag förmodar han har sprungit ut ur köket.

Sir Edward satt och skrev vid sitt bord,

då en ovanligt häftig vindstöt kom honom att lyfta upp ögonen och titta ut genom fönstret. Till sin bestörtning såg han där, under den gamla eken på ången, sin lilla systerdotter med sina gyllene lockar flygande, medan hon kämpade med stormen och förgäves sökte att luta sig ned och taga upp katten.

Han rusade upp från sin plats, men i detsamma kom en vindstöt, som skakade huset; så blev det ett förfärligt brakande, därpå en häftig smäll, och med fasa såg han hur en stor gren av den gamla eken föll ned just där hans lilla systerdotter stod.

— Min Gud, rädda henne! ropade han ångestfullt, då han i samma ögonblick såg den lilla varelsen vackla och falla. Och utan att tänka på sin svaghet, rusade han ut ur huset och stod i nästa ögonblick över henne.

Hans första känsla var innerlig tacksamhet över att grenen icke kunnat mer än lätt skrapa henne, enär hon låg på marken oberörd av den; men då han lyfte upp den orörliga gestalten och såg på hennes panna ett rött märke, som hastigt svullnade, så sjönk hjärtat inom honom. Det tog honom icke länge att bära henne in i huset, och han möttes i dörren av sköterskan, som var klok nog att icke slösa bort någon tid med att klaga, utan strax började att söka återuppliva henne. Det lyckades även. Milly var blott lätt bedrövad, men hon hade varit i stor fara, ty om slaget hade råkat något närmare tinningen, kunde det medfört döden.

(Forts.)

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 28 maj.

Helig vandel.

Rom. 12: 9—18.

Tänkespråk: Bliven heliga i all eder vandel, såsom han, som har kallat eder, är helig. 1 Petr. 1:15.

Hemläsning:

Måndag: Joel 2: 28—32.

Tisdag: Jes. 44: 1—5.

Onsdag: Matt. 3: 1—12.

Torsdag: Joh. 14: 15—21, 26.

Fredag: Joh. 16: 7—11.

Lördag: Apg. 10: 34—48.

Söndag: Apg. 2: 1—13.

